

NĚKDY SE MUSÍŠ ZTRATIT,
ABYS NAŠLA TO NEJDŮLEŽITĚJŠÍ.

ZTRACENÍ

ELIA LAURENT

ROMANTICKÁ KOMEDIE
Z DIVOČINY, KDE SE NÁHODY
MĚNÍ V OSUD.

A lush tropical jungle scene with a river and waterfall. The foreground is filled with large, dark green leaves and vines. In the middle ground, a river flows over rocks, creating a series of small waterfalls. The background is a dense forest of tall trees, with mist or smoke rising from the water, creating a hazy atmosphere. The sky is bright and overcast.

ZTRACENI

ELIA LAURENT

ANOTACE:

Kvůli svatbě nejlepší kamarádky jsem ochotná vydat se až do peruánské Amazonie. Co už ochotná podstoupit nejsem, je cesta s Cassianem – pilotem, bývalou láskou a mužem, který náš vztah ukončil vzkazem na lednici.

Než se dostaneme do Peru, počasí se prudce zhorší a letadlo se zřítí hluboko v pralese. Přežijeme, ale tím naše štěstí končí.

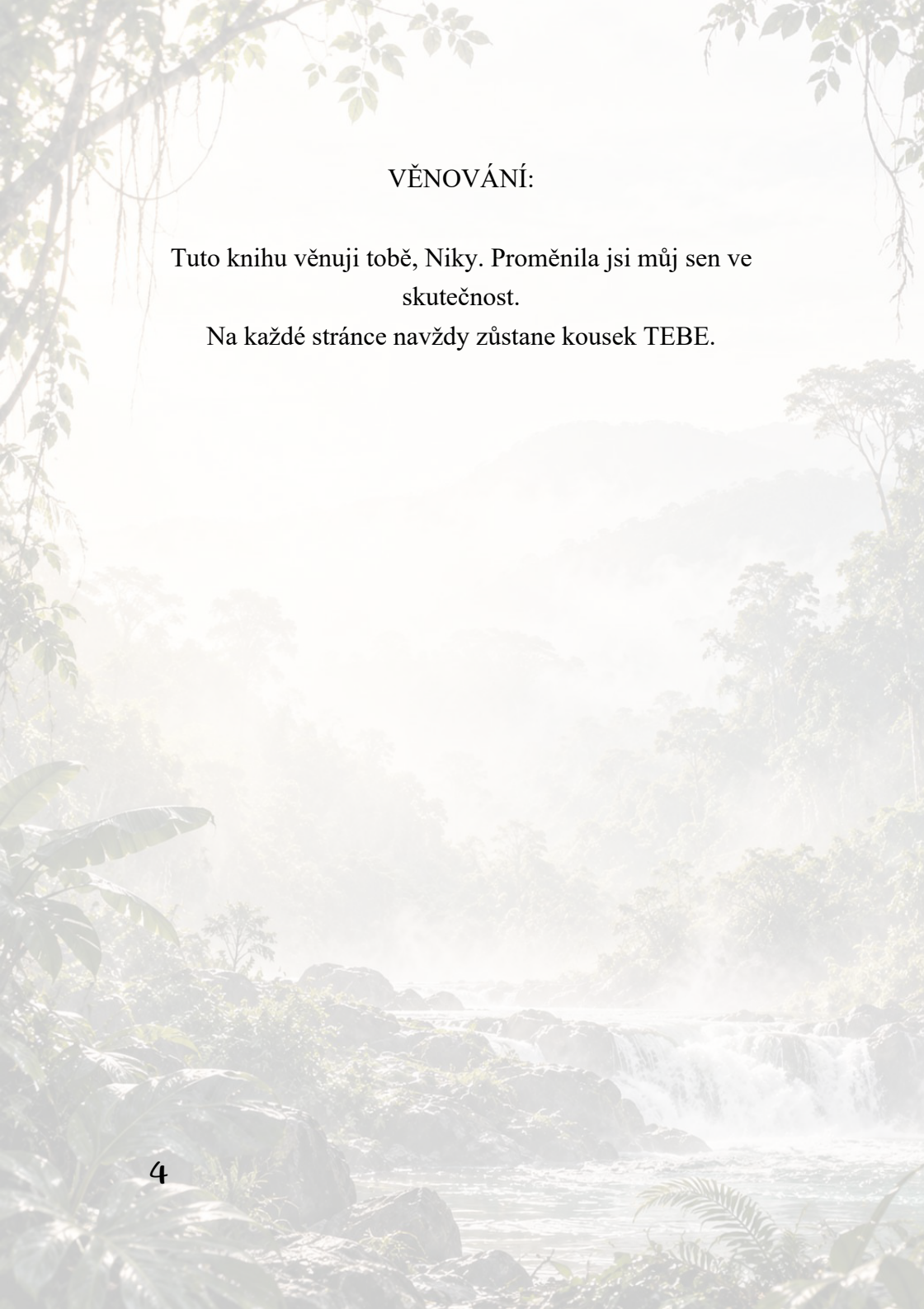
Jsme zranění, nemáme spojení a nikdo netuší, kde nás hledat.

Cassian je jediný člověk, na kterého se můžu spolehnout.

Zároveň je posledním člověkem, kterému chci znovu věřit.

Ted' stojím na rozcestí mezi nebezpečnou džunglí a pravdou, kterou jsem nikdy neměla znát. A nevím, co z toho je horší.

Jestli nástrahy Amazonie, nebo fakt, že každým dalším dnem dávám Cassianovi další příležitost, aby mi znovu zlomil srdce.

The background of the page is a soft, misty photograph of a tropical jungle. In the foreground, there are large, dark green leaves and vines hanging down from the top left. In the middle ground, a river flows over rocks, creating a small waterfall. The background is filled with dense, green trees and hills shrouded in a light mist.

VĚNOVÁNÍ:

Tuto knihu věnuji tobě, Niky. Proměnila jsi můj sen ve skutečnost.

Na každé stránce navždy zůstane kousek TEBE.

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 28. knihu
v edici Secret Press

Autor © Cara DeSweet

Obálka a grafika © Elia Laurent

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

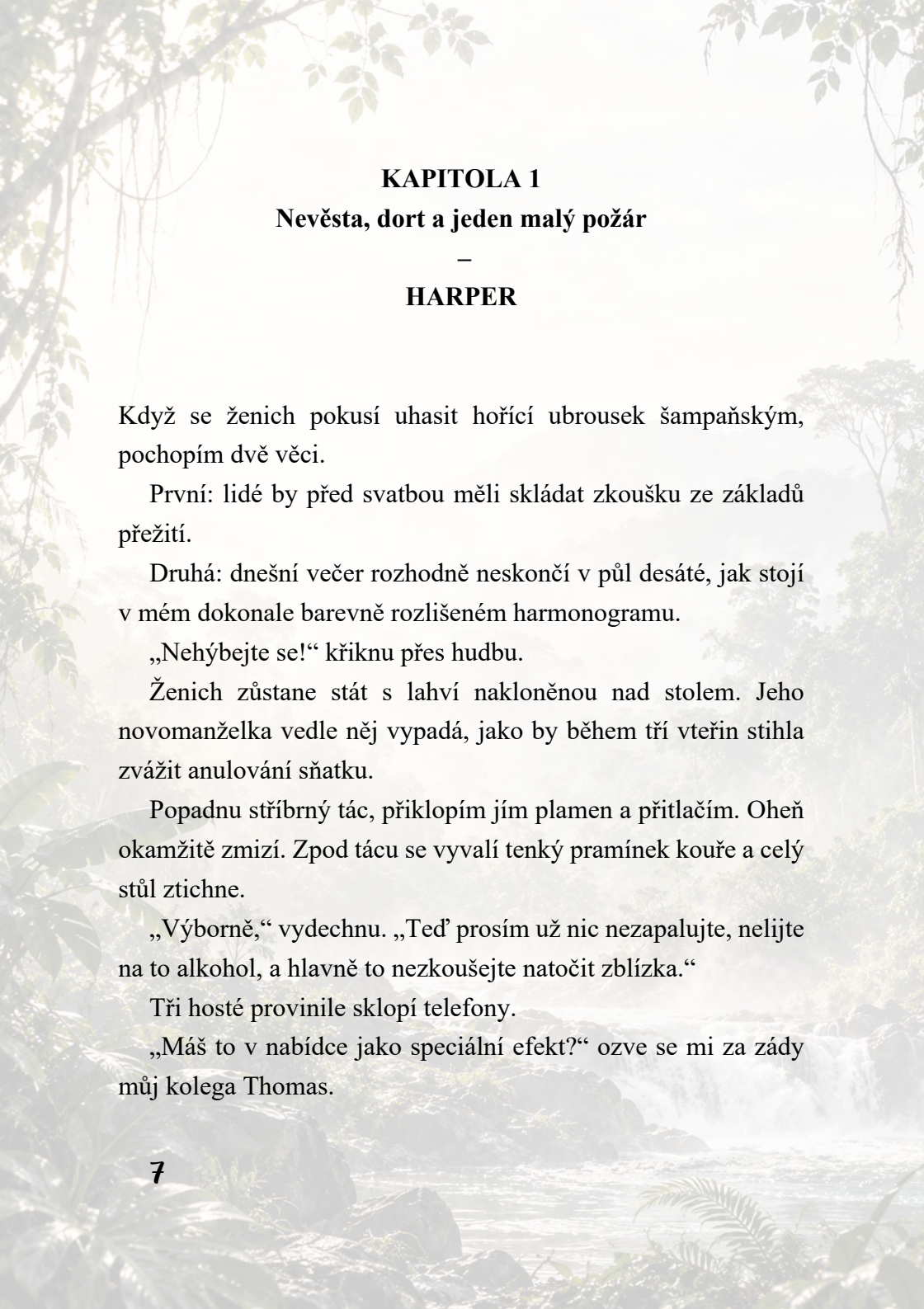
ISBN:

978-80-88553-48-9 epub

978-80-88553-49-6 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a
jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami
je zcela náhodná.

KAPITOLA 1

Nevěsta, dort a jeden malý požár

—
HARPER

Když se ženich pokusí uhasit hořící ubrousek šampaňským, pochopím dvě věci.

První: lidé by před svatbou měli skládat zkoušku ze základů přežití.

Druhá: dnešní večer rozhodně neskončí v půl desáté, jak stojí v mém dokonale barevně rozlišeném harmonogramu.

„Nehýbejte se!“ křiknu přes hudbu.

Ženich zůstane stát s lahví nakloněnou nad stolem. Jeho novomanželka vedle něj vypadá, jako by během tří vteřin stihla zvážít anulování sňatku.

Popadnu stříbrný tác, přiklopím jím plamen a přitlačím. Oheň okamžitě zmizí. Zpod tácu se vyvalí tenký pramínek kouře a celý stůl ztichne.

„Výborně,“ vydechnu. „Teď prosím už nic nezapalujte, nelijte na to alkohol, a hlavně to nezkoušejte natočit zblízka.“

Tři hosté provinile sklopí telefony.

„Máš to v nabídce jako speciální efekt?“ ozve se mi za zády můj kolega Thomas.

„Od této chvíle ano. Příplatek tři sta dolarů a podepsané prohlášení, že klient vlastní hasicí přístroj.“

„Mám zavolat hasiče?“ Thomas se sehne k ubrusu a opatrně odtáhne ohořelý ubrousek.

„Jestli chceš ženicha připravit o zbytek sebevědomí, klidně.“

„Slyším vás,“ ozve se ženich.

Otočím se k němu s profesionálním úsměvem, který jsem si za devět let pořádání akcí vypilovala: ano, všechno se hroutí, ale při té ceně si toho klienti nesmějí všimnout.

„A proto víte, že situaci máme pod kontrolou.“

Nevěsta se rozesměje jako první a za okamžik se přidají i hosté. Kapela, které jsem předtím naznačila, aby hrála dál, přidá trochu na hlasitosti. Katastrofa se změní v historku, kterou budou vyprávět na každém výročí.

Přesně tak vypadá moje práce: zachytit chaos dřív, než se z něj pro hosty stane součást večera. Když se smích znovu rozběhne sálem, na okamžik mi povolí ramena. Sotva se vrátím ke dveřím, přiběhne ke mně pomocná koordinátorka Lily. Je jí dvaadvacet, svírá vysílačku a tváří se, jako by právě našla rozsekané tělo.

„Harper, máme problém... třípatrový.“

„Dort?“ Když mi to dojde, zavřu oči a vydechnu. Bože, tahle svatba je vážně prokletá.

„Naklání se a asi už moc dlouho nevydrží.“ Přikývne.

„Na jakou stranu?“ zeptám se za chůze.

„A záleží na tom?“ vyjekne Lily a zrychlí, aby mě dohnala. „Lily, právě teď je důležitý každý centimetr.“ Zastavím se a podívám se na ni.

„Na pravou.“ Sklopí pohled, jako by se mě bála. A možná se mě i bojí. Pokračujeme dál. V kuchyni najdu cukráře, dva číšníky a dort za čtyři tisíce dolarů. Všichni se na sebe dívají, jako by čekali, kdo první vysloví rozsudek.

Horní patro pomalu, ale naprosto odhodlaně ujíždí doprava.

„Povolila podpěra,“ informuje mě cukrář a otře si čelo. „Krájení je za sedm minut. To dřív spadne.“

„Nespadne.“ Podívám se na cukráře, který už sahá po náradí. „Vyměňte podpěru a horní patro znovu usad'te.“ Dalších šest minut cukrář s číšníky rozebírají vrchní část, mění povolenou podpěru za novou potravinářskou a patra znovu skládají na pevné podložky. Thomas konstrukci přidržuje a šeptá, že mu krém pronikl až do spodního prádla.

„Tuhle informaci jsem nepotřebovala,“ procedím, zatímco zakrývám prasklinu v polevě květinami upevněnými v ochranných trubičkách. O sedm minut později vezeme dort zpátky do sálu. Vrchní patro zůstalo lehce posunuté, ale cukrář potvrzuje, že konstrukce drží. Vypadá úmyslně asymetricky a květiny zakrývají místo po opravě; když do něj novomanželé zakrojí, všichni tleskají.

„Přiznej, že tě to baví.“ Thomas stojí vedle mě s krémem na rukávu a olizuje si prsty.

„Co přesně? Požáry, padající cukroví, nebo muže, kteří používají šampaňské jako hasicí přístroj?“

„Tohle vše dohromady.“ Očima sjede celý sál a pak se zastaví u mě. Chci odpovědět, že ne vše. Místo toho zkontroluju hodinky. Máme tři minuty zpoždění.

To přežiju.

Poslední host odchází deset minut po půl desáté. Za skleněnými dveřmi sálu zmizí ve výtahu a po jeho odchodu zůstane místnost konečně prázdná. Ve vzduchu se pořád drží vůně vosku, květin, drahých parfémů a nepatrně připáleného lnu. Personál sklízí stoly, kapela balí nástroje a na parketu leží osamělá stříbrná bota, k níž se nikdo nehlásí.

„Myslím, že jsi zase zachránila reputaci jednoho pětihvězdičkového hotelu,“ řekne Thomas a vezme si poslední makronku.

„Reputaci hotelu zachraňuje personál. Já jen lidem připomínám, co mají dělat.“

„Kuchař se málem rozbřečel, cukrář se určitě rozbřečel a ženich už nikdy nevezme do ruky zapalovač.“

„Takže úspěšný večer.“

„Vážně věříš, že není nic, co by nešlo napravit?“

Tentokrát neodpovím, protože si to opravdu myslím. Dokud existuje plán, čas a lepicí páska, není důvod panikařit.

Na notebooku ještě zkontroluju faktury a podpisy dodavatelů. Potom ho zaklapnu, sundám si jmenovku a obejdu sál, abych se ujistila, že svícen na stole s číslem dvanáct stojí rovně.

„Byl šikmo o dva milimetry,“ poznamená Thomas.

„Pořád byl nakřivo.“

„Jednou se z toho zblázníš.“

„Ale bude to přesně naplánované.“ Vezmu notebook a zamířím ke dveřím. Venku mě přivítá teplý, vlhký vzduch Miami. Před chvílí přešla prudká přeháňka a asfalt pod pouličními lampami se leskne jako černé sklo. Opřu se o sloup před hotelem a objednáám si taxi.

Telefon mi v kapse zavibruje. Volá Imogen, moje nejlepší kamarádka. Jen pohled na její jméno mi vykouzlí úsměv na tváři.

Přijmu videohovor.

„Jestli ses zase ztratila v horách, připomínám, že jsem tisíce mil daleko a mám na sobě boty, ve kterých se nedá zachraňovat vůbec nikdo.“

Obraz se několikrát rozpadne na zelené čtverce. Signál v Imogenině vesnici kolísá; po chvíli se obraz zase složí. Imogen sedí na dřevěné verandě. Za ní se táhne stěna hustých stromů, až mezi korunami skoro není vidět obloha. Vlasy má stažené do nedbalého uzlu, tváře opálené a na nose se jí objevilo několik nových pih.

„Tentokrát jsem se neztratila,“ ujistí mě.

„Tak proč se tváříš jako tehdy, když jsi v našem prvním bytě přivrtala poličku tak nešťastně, že jsi prorazila vodovodní trubku?“

„To byla konstrukční chyba domu.“

„Voda stříkala ze zdi tři hodiny.“

„A majitel konečně opravil koupelnu.“

Ten byt se mi vybaví tak živě, že na okamžik přestanu vnímat auta, která projíždějí ulicí. Bylo nám dvacet. Imogen odešla od matky po hádce, kterou dodnes popisuje jako třetí světovou válku s porcelánem. Já zase potřebovala někoho, kdo se mnou zaplatí nájem poté, co můj otec zemřel a já nedokázala splácet hypotéku, takže banka dům prodala dřív, než jsem stačila pochopit, že se do něj už nevrátím. Nebylo to hrdinské rozhodnutí ani velký začátek přátelství.

Začalo to obyčejně: byly jsme dvě holky v plesnivém bytě nad prádelnou a dohodly jsme se, že ta, která přijde domů první, zapne klimatizaci. To léto jsme spaly v jednom pokoji, protože v druhém nefungovala klimatizace a odpolední vedro se tam nedalo vydržet. Ona neuměla vařit nic kromě těstovin a já zase neuměla plakat před lidmi. Jednou večer jsem připálila boloňskou omáčku, kterou měl táta rád, a Imogen si sedla vedle mě na podlahu a jedla se mnou rovnou z hrnce. Od té doby jsme rodina.

„Harper?“ zavolá na mě a já se vrátím na mokrý miamský chodník.

„Jsem tady. Jen jsem si vzpomněla na tu trubku.“

„Budeš mi ji připomínat i v domově důchodců, vid’?“

„Nejdřív si ověřím, že mají dobré pojištění.“

Imogen se usměje, ale nervozita z její tváře nezmizí.

„Nejdřív mi slib, že mě necháš domluvit.“

„To záleží na tom, jestli jsi těhotná, jestli tě hledá policie, nebo jestli sis koupila další dům bez střechy.“

„Ani jedno. Budu se vdávat.“ Zvedne levou ruku. Na prsteníčku se jí zaleskne jednoduchý zlatý kroužek.

„Cože?“ Hluk města na několik vteřin zmizí.

„Matías mě požádal o ruku.“

„Ten Matías, kterého znáš půl roku?“

„Sedm měsíců.“

„To je úplně jiná geologická éra.“ Rozesmějeme se. Vzápětí si Imogen zakryje ústa a v očích se jí objeví slzy, zatímco mně se derou do očí také.

„Jsi si jistá?“ Neptám se na Matíase, ale na ni. Jestli je s ním opravdu šťastná a nemusí se kvůli němu měnit.

„Jsem,“ odpoví. „Úplně poprvé v životě.“

To mi stačí. Vidím to na ní. Tahle holka, co už procestovala půl světa a pořád vyhledává další dobrodružství, teď mluví o tomhle místě, jako by tu konečně chtěla zůstat.

„Tak potom ho chci poznat. Kdy bude svatba?“

„Za čtrnáct dní.“

„Imogen!“ vyhrknu. „Za čtrnáct dní nedokážu sehnat ani dobrého fotografa.“ Snažím se rozdýchat šok, zatímco mi v hlavě

naskakují tabulky a seznamy všeho, co bude potřeba. Kdybych nespala, zvládla bych to?

„Fotografa máme.“ Imogen mě zas vrátí do reality.

„Květiny?“

„Rostou všude kolem.“

„Catering?“

„Vařit bude celá rodina.“

„Místo?“

„Tady.“ Otočí telefon. Za verandou se objeví řeka a za ní nekonečná zelená stěna. „V Peru. V amazonském pralese.“

Na druhém konci spojení se ozve pronikavý ptačí křik.

„Ten zvuk právě vydal pták, nebo místní démon?“

„Asi pták.“ Zasměje se, až rozesměje i mě.

„Jestli plánujeme svatbu, potřebuju jistější odpověď než ‚asi pták‘.“

„Proto tě potřebuju.“ Její hlas změkne. „Ne jako koordinátorku, ale jako člověka, který se mnou seděl na podlaze našeho prvního bytu, když jsem neměla kam jít. Matíasova rodina je úžasná, ale budou tu jen oni. Taky chci mít u sebe svoji rodinu.“

Podívám se přes ulici na rozmazaná světla. V hlavě se mi okamžitě rozběhne seznam termínů, které budu muset přesunout, a lidí, kterým oznámím, že na nějakou dobu odjízďím. Pak si vzpomenu na dvě matrace na podlaze, rozbitou klimatizaci a na Imogen, která tam se mnou zůstala, když jsem nevěděla, kam dál. Její žádost už najednou nezní jako další položka k vyřízení.

„Přiletím,“ slíbím a ona vyjekne tak hlasitě, až si odtáhnu telefon.

„Jen je tu ještě jeden problém: potřebuju, abys odletěla už zítra.“ Tvář se jí stáhne do rozpačité grimasy.

„Beru to zpátky.“

„Harper, nesor!“ napomene mě.

„Dobře. Neberu, ale budu si průběžně stěžovat. Pošli mi trasu, kontakt na pilota a přesný seznam věcí, které mám vzít s sebou.“

Imogen na zlomek vteřiny zaváhá.

„Matías zamluvil let přes rodinnou leteckou společnost. Dnes večer mi mají poslat trasu, letiště a pokyny; jméno pilota zatím nemám, ale prý je spolehlivý. To je všechno, co vím. Na jméno jsem se bohužel neptala, ale asi jsem měla, když poveze tebe.“

„A on ví, koho veze?“

„Na to jsem se ho taky neptala. Pro mě bylo nejdůležitější, abys přiletěla. Kdo v tuhle chvíli řeší jména?“ Rozhodí rukama.

Taxi zastaví u chodníku. Otevřu dveře, nasednu a nadiktuju mu adresu.

„Výborně. Takže zítra nastoupím do cizího letadla s neznámým mužem a odletím do džungle.“

„Miluju tě.“ Imogen se znovu usměje.

„Já tebe taky. Což je jediný důvod, proč si zabalím repelent na svatbu.“

CASSIAN

Vypnu motor právě ve chvíli, kdy se nad letištěm Miami Executive Airport rozední. Ještě chvíli zůstanu sedět v kabině a poslouchám praskání chladnoucího kovu. Po nočním letu mě ten zvuk skoro uklidňuje.

„Dneska jsi byla hodná.“ Pohladím přístrojovou desku.

Cessna mi odpoví jen vrznutím, ale v dlouhodobých vztazích člověk nemůže čekat zázraky.

„Víš, že když tě někdo uslyší, odeberou ti pilotní průkaz?“ ozve se Dave od schůdků. Když vystoupím z kabiny, stojí tam s kávou v ruce. Vlasy má na jedné straně připlácnuté a na druhé mu trčí vzhůru; vypadá, že spal sotva pár hodin, nejspíš někde, kde měl k dispozici jen opěradlo.

„Dobré ráno i tobě.“

„Mluvíš s letadlem.“ Dave se napije kávy a pohledem sjede z mé ruky na přístrojovou desku.

„Alespoň neskáče lidem do řeči.“

„Je to stroj,“ řekne pomalu, jako by měl podezření, že mi tahle informace posledních pár let unikala. „A už teď tě má plné zuby.“

Položí kávu na pracovní stůl a obejde levé křídlo. U podvozku si dřepne a tentokrát už se netváří pobaveně. „Plášť vyměním. Jestli fakt letíš takovou dálku, nechci jednou poslouchat historku, která začne tím, že jsme si chtěli ušetřit dvě hodiny servisu. Kam přesně že letíš?“

„Peru.“

„Do Peru s tímhle?“ Prudce zvedne hlavu, až narazí do krytu.

„Ne přímo. Beruška má přídavné nádrže. Poletím po etapách: z Miami přes Key West a Cancún, potom přes Belize a další letiště ve Střední Americe do Panamy. Odtud přes Bogotu a Leticii do Iquitosu. Na každém úseku musím hlídat dolet, palivo, počasí a potřebná povolení. Je to cesta po částech, ne teleportace.“

„Díky za vysvětlení. Na okamžik jsem se bál, že ses konečně zbláznil.“

„Jak jako konečně?“ Svraštím obočí.

„Čekáme na to roky.“

Vyndám z kabiny letový deník a položím ho vedle jeho kávy.

Zakázka přišla před pár dny. Jde o soukromý let pro rodinu Álvareзовých. Platí dobře a všechno zařídili rychle, jen o cestující mi odmítají skoro cokoli říct. Jméno mi mají předat až na terminálu, což se mi nelíbí, ale líbí se mi záloha, která mi přistála na účtu rychleji, než většina klientů odpoví na e-mail.

Pojištění letadla, hangár, palivo i servis jsou čím dál dražší, takže kdybych podobné zakázky odmítal, mohl bych Cessnu rovnou prodat. Radši bych prodal jednu ledvinu než ji. Dave sice tvrdí, že by za ni stejně nikdo nic nedal, ale jeho obchodní úsudek jsem nikdy zvlášť neuznával.

„Koho vezeš?“ zeptá se.

„Jméno dostanu až zítra, ale prý je to žena.“

„Tajná pasažérka, Peru, soukromé peníze. Buď je to dědička, špionka, nebo utíká před manželem.“ Opře se o křídlo.

„Dokud má dokumenty v pořádku a nekomplikuje let, je mi to jedno.“

„Měl by sis najít normální práci.“ Rozhlédne se po hangáru, skládací posteli za kanceláří a lednici, která vydává zvuk startujícího vrtulníku.

„Mám normální práci.“

„Bydlíš v hangáru,“ připomene fakta.

„Mám byt.“

„Platíš za prostor, kde skladuješ poštu.“

To nepopírám. Před dvěma lety jsem si za kanceláří udělal malý pokoj s tím, že v něm budu spát jen po pozdních návratech. Postupně jsem tam spal častěji a z bytu se stala schránka na dopisy. V hangáru se mi spí líp než v bytě, kde jsem ani po dvou letech nepřestal narážet na zbytky života, který jsem si s Harper naplánoval. Dokonce tam pořád mám její hrnek, protože jsem očividně schopný přeletět půl Střední Ameriky, ale ne vyklidit jednu kuchyňskou skříňku.

Když jsem od Harper odcházel, položil jsem klíče na kuchyňskou linku, nechal jí na lednici vzkaz a zmizel ještě předtím, než přišla domů. Tehdy jsem si dokázal namluvit, že dělám správnou věc. Dnes už vím jen, že jsem od ní odešel schválně a od té doby jsem nenašel jediný opravdu dobrý důvod,

proč jsem ji tehdy opustil právě takovým způsobem. Telefon zazvoní a na displeji se objeví peruánské číslo.

„Cassian Thorne.“

„Pane Thorne, tady Matías Álvarez. Volám kvůli zítřejšímu letu.“

Dave na mě významně zvedne obočí. Otočím se k němu zády.

„Mám trasu i povolení. Potřebuju jen její osobní údaje.“

„Údaje dostanete před odletem. Rodina si přeje, aby podrobnosti cesty zůstaly co nejvíc v tajnosti.“

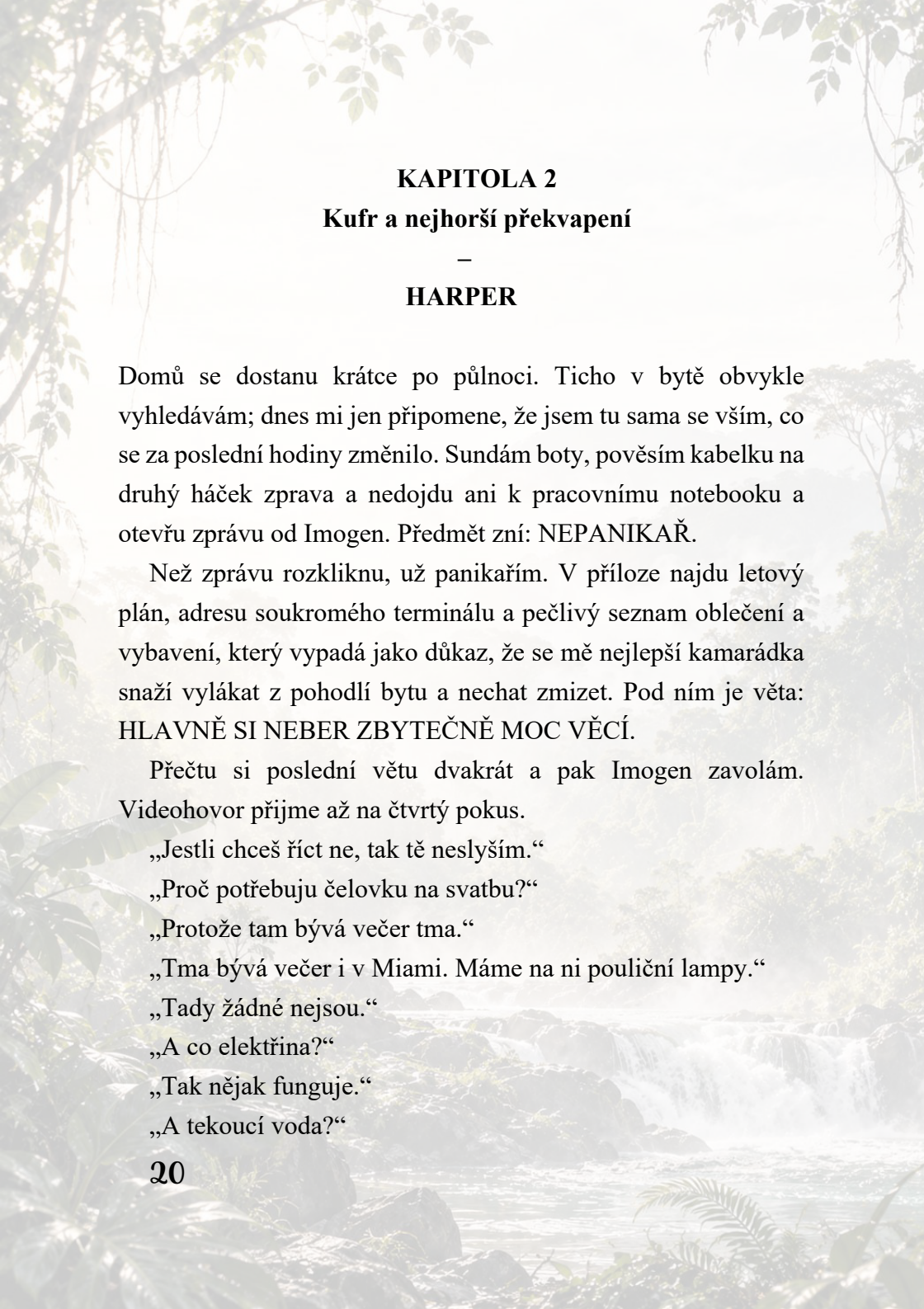
„Cestující ví, kdo ji poveze?“

„Ne. Pouze to, že jde o zkušeného pilota.“

„Takže ona neví, kdo jsem, a já nevím, koho vezu.“

„Přesně tak. Ale ujišťuju vás, že není nebezpečná.“

Podívám se na Davea, který právě předstírá, že střílí z neviditelné pistole.

KAPITOLA 2

Kufr a nejhorší překvapení

—
HARPER

Domů se dostanu krátce po půlnoci. Ticho v bytě obvykle vyhledávám; dnes mi jen připomene, že jsem tu sama se vším, co se za poslední hodiny změnilo. Sundám boty, pověším kabelku na druhý háček zprava a nedojdu ani k pracovnímu notebooku a otevřu zprávu od Imogen. Předmět zní: NEPANIKAŘ.

Než zprávu rozkliknu, už panikařím. V příloze najdu letový plán, adresu soukromého terminálu a pečlivý seznam oblečení a vybavení, který vypadá jako důkaz, že se mě nejlepší kamarádka snaží vylákat z pohodlí bytu a nechat zmizet. Pod ním je věta: HLAVNĚ SI NEBER ZBYTEČNĚ MOC VĚCÍ.

Přečtu si poslední větu dvakrát a pak Imogen zavolám. Videohovor přijme až na čtvrtý pokus.

„Jestli chceš říct ne, tak tě neslyším.“

„Proč potřebuju čelovku na svatbu?“

„Protože tam bývá večer tma.“

„Tma bývá večer i v Miami. Máme na ni pouliční lampy.“

„Tady žádné nejsou.“

„A co elektřina?“

„Tak nějak funguje.“

„A tekoucí voda?“

„V řece.“ Imogen se na obrazovce usměje. „Dělám si legraci. Aspoň trochu.“

„Kde budu spát?“ Posadím se.

„V normálním domě, Harper.“

„To slovo od tebe potřebuju trochu rozvést.“

„Má střechu, postele a všechno, bez čeho bys podle sebe nepřežila.“

„Kolik má hvězdiček?“

„Když bude jasno, tak i několik milionů.“

Zavřu oči a zkusím napočítat do pěti, ale někde u trojky mi začne cukat víčko. Mám diagnostikovanou obsedantně-kompulzivní poruchu; nejistota ve mně snadno spustí nutkání znovu ověřovat věci, které už jsem zkontrolovala. Tentokrát ale opravdu potřebuju konkrétní informace.

„Na letišti tě bude čekat auto,“ pokračuje rychle. „Do svatby zbývá dost času a cesta má několik etap. Matías zařídil ubytování i všechna povolení. Ty nemusíš nic plánovat.“

„To není uklidňující.“

„Pro normálního člověka by bylo.“

„Já jsem normální,“ namítnu a zvednu obočí. Imogen se odmlčí tak dlouho, až mě to začne urážet. „A jméno pilota?“

„Pořád ho nepotřebuješ vědět.“

„Je ženatý? Snažím se zjistit, jestli mě veze nějaký muž, kterého znáš ty nebo Matías. Kdyby byl ženatý, snížilo by to

pravděpodobnost, že jde o další z tvých pokusů někoho mi dohodit.“

„Nikoho ti nedohazuju.“ Naoko se urazí.

Připomenou jí to zvýšeným hlasem: „V Lisabonu jsi mě posadila k muži, který sbíral vlastní nehty. Měl je ve sklenici.“

„Byl to ekolog a pilot je svobodný.“ Imogen si povzdechne.

„Výborně. Ted' se bojím ještě víc.“ Protočím očima.

„Harper, přijed'. Prosím.“ Tentokrát z jejího hlasu zmizí veškeré škádlení a moje připravené námitky ztratí sílu.

„Přijedu,“ slíbím, i když z toho nemám dobrý pocit.

Po skončení hovoru otevřu pracovní kalendář. Ruším schůzky, přesouvám zakázky a rozdělju práci mezi kolegy. S každým přetaženým termínem si namlouvám, že tím dostávám pod kontrolu i zbytek té cesty. Thomas odpoví na můj e-mail ve dvě sedmnáct ráno jedinou větou: Běž spát, Sinclair.

Na čtyři stránky mu napíšu seznam úkolů. Odpoví mi fotografií zdviženého prostředníčku. Zasměju se, zavrtím hlavou a uložím si ji do složky s názvem Personální záležitosti.

Konečně vytáhnu kufr a rozdělím postel na pět pomyslných sektorů: svatba, cesta, práce, hygiena a nouzové situace. Z každé hromádky se snažím vybrat jen to nejnutnější, ale u šatů selžu. Modré jsou nejbezpečnější, zelené se hodí do pralesa a smetanové jsou příliš světlé na svatbu. Nakonec si sbalím všechny tři.

K šatům přidám sandály, lodičky a bílé tenisky. Pevné boty z Imogenina seznamu najdu úplně vzadu ve skříni. Koupila jsem si

je před třemi lety na víkend v Apalačských horách, který skončil po krátké procházce v kavárně; boty jsou prakticky nové.

Přidám kosmetiku a léky. Napařovač na šaty chvíli držím nad otevřeným kufrem, jako by mi mohl zaručit, že i v pralese zůstane aspoň něco podle plánu. Pak si představím vlhkost, bláto a svatbu uprostřed džungle a vrátím ho do skříně.

Když se pokusím kufr zavřít, zip se ani nehne. Sednu si na víko a zatahnu. Nepovolí. Nakonec se na něj položím celou vahou.

„Výborně. Zahyneme společně,“ zamumlám do látky.

Telefon mi zavibruje na nočním stolku. Imogen mi poslala další zprávu.

Vezmi si něco na čtení. Let je dlouhý.

Podívám se na knihovnu. Romány by byly příjemnější, ale příjemné věci člověku uprostřed Amazonie nepomohou. O chvíli později stojím v nonstop knihkupectví na nádraží a držím publikaci s názvem Praktický průvodce Amazonií pro lidi, kteří nechtějí zemřít hned první den. Na obálce je muž, který rozdělává oheň dvěma kameny a vypadá přitom podezřele spokojeně, pravděpodobně proto, že nemá kamarádku, jako je Imogen.

S knihou zamířím do cestovního vybavení. Přidám dezinfekci, filtr na vodu, píšťalku a dvě tabulky čokolády. Průvodce slibuje, že mě naučí najít vodu, postavit přístřešek, ošetřit zlomeninu a přežít setkání s nebezpečnými zvířaty.

„Jedete kempovat?“ Prodavač se podívá na obsah košíku a potom na mě.

„Na svatbu.“

Nezeptá se na nic dalšího, za což ho v duchu okamžitě prohlásím za velmi moudrého člověka.

Budík mě ráno vytáhne z postele po příliš krátkém spánku. Poznám to podle toho, že si při čištění zubů nanesu na kartáček hydratační krém.

Než přijede auto, mám vyřízené poslední hovory, předanou práci a kufr u dveří. Třikrát zkontroluju pas a dvakrát pojištění. Pak se přistihnu, že se k obojímu vracím znovu, a donutím se odejít.

Ve dvanáct třicet mi přijde zpráva z neznámého čísla.

Vozidlo čeká před domem.

Vyjdu ven a u obrubníku najdu černé SUV. Řidič v tmavém obleku vystoupí dřív, než dojdu k autu.

„Slečna Sinclair? Odvezu vás na letiště.“ Když zvedne zavazadlo, na okamžik mu zacuká obočí. Přesto se hned snaží tvářit profesionálně.

„Je v něm něco křehkého?“ pro jistotu se zeptá.

„Moje důvěra v tuto cestu. A čtyři páry bot,“ dodám.

„Rozumím.“ Podívá se na mě, jako by nevěděl, jestli se smí zasmát. Vypadá, že se mu nechce, a tak mu dám najevo, že nemusí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Ztraceni***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.